

Gairebé Perfecte

De debò que ara com ara no em sento sola, tinc el meu gos. Veus com remena la cueta sense parar...? Mira'l...! Mira com es posa de panxeta per amunt. Què te'n sembla? Oi que li vaig triar un nom molt adequat? No t'estranyi. Només li falta parlar. I quan el crido: Gairebé Perfecte, vine aquí...!, així... Ja veus...ve de seguida a fer-me festes.

Doncs el que et deia: d'ençà que el meu home se'n va anar jo no menjava ni dormia, però ara tinc el meu gos. I quina sort que he tingut, en tant que ell és digne de crèdit. I, sí noia, tal com t'he dit: he après a no ensopir-me i a no anar a mal borràs i, no sé ben bé per què, cada nit em prenc la llibertat de rumiar un eslògan del producte: **HOME**. N'he tret múltiples, són tants caps tants barrets i per aquest motiu ho deixaré en: **«Arrisca't!, posa't un home al cor, i farà dels punts suspensius la teva vida»**

I creu-me!, m'importen un rave les mirades de llàstima de la veïna del segon. Ella sí que fa llàstima...! Sincerament, fa temps que ja ha perdut aquella figura que es feia mirar però estic segura que encara contindria la seva dosi d'encant si no fos perquè s'ha fet remodelar les natges, el glutis i la panxeta amb la liposucció, s'ha farcit de silicona els llavis i els pits; a més, li ha quedat la pell recremada pels raigs UVA. Però, malgrat tot, ella també està molt sola. I ni tant sols té gos!

En tot cas sempre n'hi ha de pitjors, saps?, com la veïna del tercer, tothora presumint de felicitat i de família perfecta. Déu n'hi do...! Potser no em creuràs però no vull ni la seva felicitat ni la seva família.

Pobra senyora Mercè!

Però si els seus fills li van proposar «més aviat imposar» que cuidés dels néts i des d'aleshores tota ella fa pena de veure. Això no obstant, es veu una dona incansable, si bé sempre va tan atrafegada que més d'un dia al sortir de casa es deixa les claus o el moneder a dins, i fins i tot se li socarrima l'olla. Jesús! I no m'estranya, més que més quan la canalla, de vuit, de cinc i els bessons de quatre anys, són uns entremaliats que, fins i tot, van amb monopatí pel passadís. I quin rebombori que fan...! Ella els escridassa, però els nens es fan el sord i, pel que veig, la dona ho ha deixat per inútil. El seu home, en canvi, no s'immuta mai per res, ja t'ho ben juro...!, i com que esta «prejubilat» es lleva quan arriba el criaturam i ben empolainat agafa el camí de la porta i cap al club que hi falta gent; allí s'hi passa el matí jugant a cartes i després de dinar «sant tornem-hi.» Què et sembla?

A l'entrar m'he creuat amb la veïna del quart, anava de bracet amb el seu home. Ell, sempre tan afable, estava satisfet de fer-me saber que aquesta tarda els hi toca anar al teatre. Ella, sempre tan tímida i reservada, avui m'ha mirat directament als ulls, com si sabes que joestic al corrent del seu secret.

Els dos sempre van abillats amb roba elegant i també tenen la paraula apropiada per quedar bé amb els altres.

Mirant-lo a ell sembla consagrar-se a ella en cos i ànima.

I m'han vingut ganes de plorar.

Ah! Que frises per sentir el seu secret? Vaja! No sé què fer!

Els secrets no es poden explicar a segons qui, però si et dono confiança em trauré un pes de sobre.

Doncs, mira..., no va caure escales avall la veïna del quart, tal com ens van dir.

El cas és que aquell dia vaig sentir com el seu home l'escriu i quan la

vaig veure l'endemà, ho vaig comprendre tot: Ell li havia descarregat la mà al damunt. Jo em pensava que era l'única que ho sabia, però, després, les veïnes em van dir que aquest individu perd el nord i la sotmet a contínues vexacions i en acabat l'amenaça amb que si el deixa ja no veurà mai més els fills. I això és tot. Aquests fets habiten dins de les quatre parets. I mira, tant si em creus com si no em creus, ningú no s'ha atrevit a parlar amb ella a fi d'ajudar-la. En realitat tot continua igual, passem els uns pel costat dels altres i mai no es parla de res que no sigui:—Quin bon temps que fa! —Bona tarda! —Que ho passi bé!

No és trist?

Et veig rumiant. Oh...! Ja sé...!, ja sé...! Vet aquí!

Penses que callant tenim una part de culpa i que el silenci és còmplice dels maltractaments, oi ?

Tens raó. Però què he de fer? I tu què faries?

Saps? Durant el dinar no he pensat en res més que en els patiments de la veïna del quart i m'he imaginat a mi en la mateixa situació i després d'uns instants de dubte, m'he dit: prou!, decideix-te d'una vegada, trenca el teu silenci, que Déu no hi farà més que tu...! I estava contenta de mi mateixa quan, finalment, he abordat a la veïna del cinquè, pensant que potser entre les dues aconseguiríem una solució. No et pots imaginar com he desitjat que em parés esment, però ella com si res, continuava absorta en les seves dèries...Si gairebé ni m'ha mirat...! En fi, no sé per què m'estranyo, si jo ja me n'havia adonat que també és com molts: **UNA COVARDA I UNA DESPREOCUPADA.** Ja sé que tu no saps qui és ella. Si tens ganes de saber-ho te'n parlaré.

Sí...! A veure què et diré....: És qui té l'ombra enganxada a les meves sabates...

I ets tu... I és qui encobreix aquests fets per l'excusa de la por o per desídia...